

Laiškas Vytautui Bičiūnui, 1924-04-05, [iš Klaipėdos - į Kauną].

Mielas Vytautai, / Mane išolbijai dar vakar, bet šiandie

Mielas Vytautai,

Mane išolbijai dar vakar, bet šiandie leisk man savo rėžtu pasikeikti. Vakar statei griežtą sąlygą — recenzija 100 eilučių, o šiandie atsiuntei recenziją, kuri toli gražu ultimatumo sąlygų nesilaiko — bus maksimum 50—60 eilučių. Man ši recenzija priimtina. Antra, reikalavai rankraštį gražinti, o šiandie atsiuntei dar naują dalį, ir kada dar bus galas — nežinia. Pats buvai dienraščio redaktorius [1] — ir pats žinai, kaip nepatogu, kai nėra straipsnio pabaigos ir kai nežinia, kada ji bus. Pagaliau ir pats darai kompromisą, kurį aš siūliau. Sakai, kiekvieną dalį dėti atskiru pavadinimu. Tų dalių, kur gražinau, deja, jau negaliu sunaudoti, o šią dalį, jei sutiktum, mielai sunaudočiau. Tik vienas dalykas, kadangi toji paskaita buvo jau labai senai, o seni daiktai dienraščiui abelnai netinka, tai būtų geriau, kad ryšius su paskaita visai išbraukti, o leisti stačiai atskiru straipsneliu „Mūsų dienų teatras“ ar „Mūsų dienų teatro ydos“, ar kaip ten kitaip [2]. Jeigu visą ilgą straipsnį būtum tokiais protarpiais suskirstęs — būtų buvę iš karto viskas tvarkoj. Šiuo reikalu lauksiu atsakymo.

Baly[s] Sruoga

KOMENTARAI

[1] 1917 m. Petrograde Vytautas Bičiūnas kartu su Juozu Tumu-Vaižgantu redagavo laikraštį *Lietuvių balsas*.

[2] Vytautas Bičiūnas, „Dabartinio teatro nuodėmės“, in: *Klaipėdos žinios* [priedas], 1924-04-27, Nr. 72, p. 3.